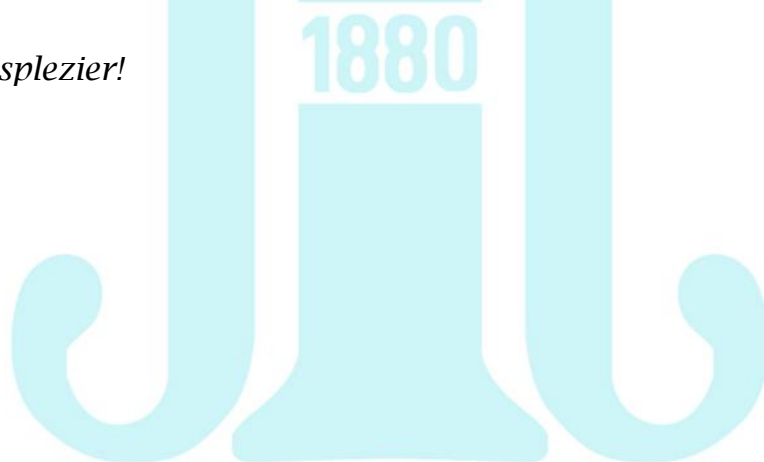

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WAT EEN STUK !

Blijspel in acht scènes

door

1880

Do van Ranst

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2003
Nr.2801

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **WAT EEN STUK!** op te voeren moet de naam van auteur **DO VAN RANST** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/042
ISBN 978-90-385-08443

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Do van Ranst
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames - 4 heren)

PIM : Klusjesman, acteur na zijn uren. (ongeveer leeftijd van Mies. Mag wat jonger zijn)

LIES : Poetsvrouw, actrice om Pim een plezier te doen (ook na haar uren) (Mag jonger zijn dan Pim.)

STEF : Regisseur tegen wil en dank. (creatief voorkomen, leeftijd speelt geen rol)

VALERIE : Zijn assistente. (ook tegen wil en dank, is iets jonger dan de rest)

MIES VAN DER MUIS : De ‘grote’ actrice van het gezelschap. Arrogant, uit de hoogte... (ongeveer leeftijd van Pim of ietsje ouder)

EUGENE : Haar ongelukkige echtgenoot en voorzitter van de toneelvereniging. Sympathieke man.

HOLGA : Actrice. (leeftijd speelt geen rol)

GERDA : Actrice. (idem)

WILFRIED : Acteur. (idem, middelbare leeftijd)

DECOR

Een scène in opbouw. Er staat reeds een fauteuil, salontafel (met drank en glaasjes erop) een eettafel met stoelen. Je moet kunnen zien dat de scène nog niet klaar is. (Nog te behangen stukken muur, er staat een ladder, verfpotten met kwasten, werkmateriaal,...)

KORTE INHOUD

Enerzijds is er Pim en Lies.

Hij is klusjesman in het theater en droomt van toneel en acteren. Zij is poetsvrouw in datzelfde theater en droomt van hem.

Na hun dagtaak kruipen ze altijd voor even in de huid van Eduardo Estevez en Marie, de hoofdpersonages uit het stuk dat Pim geschreven heeft. Pim haalt elke avond weer het beste uit zich naar boven. Lies wacht ongeduldig op die ene liefdesscène...

Anderzijds is er Holga, Gerda en Wilfried, de 'echte' acteurs. Maar het botert niet meer in de toneelvereniging. Mies van der Muis zwaait er al jaren de plak. Ze heeft de groep zelfs zover gekregen een stuk over haar 'boeiende' leven te spelen. Het is een stuk zonder enige inhoud en dat bol staat van overdreven lof aan het adres van de arrogante 'Mies de steractries'. De cast is het meer dan zat. Tijdens de repetities wordt er dan ook meer gezeurd, gekibbeld en gekwebbeld dan wat anders. En dat tot grote ergernis van Stef, de regisseur en Valerie, zijn assistente.

Bovendien zal er een jury naar de voorstelling komen. De verwachtingen van Eugène, voorzitter en ongelukkige echtgenoot van Mies, zijn zeer hoog. Als er geen wonder gebeurt, zal de vereniging naar zijn subsidies kunnen fluiten en gaat het zaakje overkop! En het allerergste is nog dat Eugène dan zijn avonden met Mies en haar tuinkabouters zal moeten doorbrengen.

Uiteindelijk hoopt Eugène een beroep te doen op Pim. Misschien dat die nog iets kan regelen. Eerst staat Pim er nogal twijfelachtig tegenover. Maar is dit niet de ideale kans om 'iets' van vroeger af te handelen?... Om af te rekenen met die muizenissen?

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Lies zit op de bank. Pim staat voor haar.)

PIM : *(Gaat op zijn knieën zitten, spreekt netjes en op een dramatische toon.)* Marie, ik heb altijd van je gehouden. Doe nu niet alsof dat nog niet duidelijk voor je was...

LIES : Marie? Waarom Marie?

PIM : *(Op gewone toon, eventueel minder net)* O, euh... ik weet niet, dat past wel bij je, vind ik.

LIES : Bedankt! Marie, dat vind ik nu echt zo een typische naam voor een boerin of zoiets.

PIM : *(Zich van geen kwaad bewust, goed bedoeld)* Ja, daar zeg je zoiets. Wij hadden vroeger een boerenpaard dat zo heette. Ons Marie! *(Hij heeft nog steeds niet door dat hij grof is. Toont met zijn handen in de buurt van zijn achterste:)* Zo'n billen had ons Marie. Nochtans was het een rappe! We zegden altijd...

LIES : *(redelijk kwaad)* Ho!

PIM : Inderdaad! Ho! Zegden wij altijd. Dat is de enige letter die een paard kan doen stoppen, hé. *(lacht)*

LIES : Nee, dat bedoel ik niet. Ik wil zeggen: Ho! Hou maar al op, want je bent mij hier zwaar aan het beledigen.

PIM : *(verontwaardigd)* Beledigen, ik?

LIES : Je vindt dat de naam van je boerenpaard bij mij past. En dan vind je het nog nodig om te tonen hoe struis ze wel was. Dat vindt meneertje niet beledigend? Awel, merci!

PIM : Hela, hela, een goed boerenpaard móét goed in het vet zitten. Trouwens, Marie is een naam die bij jou past omdat ik het een lieve naam vind... een lieve naam voor een lief vrouwtje zoals jij.

LIES : *(duidelijk in de wolken)* Ach, sloeber... nu moet je zo niet afkomen!

(Lies zit Pim verliefd aan te kijken. Even kijkt hij ook naar haar, maar niet lang genoeg om uit te maken of het wel of niet een ‘verliefde’ blik is. Hij keert plots terug naar de orde van de dag.)

PIM : Euh... Waar waren we alweer?... *(staat vingerknippend na te denken)*

LIES : *(Duidelijk nog steeds denkend aan daarnet. Met een zucht.)* ... Dat je altijd van me hebt gehouden.

PIM : Ah, ja... dat klopt. *(Gaat terug op zijn knieën zitten en spreekt weer netter en dramatisch)* Marie, doe nu niet alsof dat nog niet duidelijk voor je was...

LIES : *(Op een nog steeds mijmerende toon, wacht een poosje voor ze haar repliek zegt)* ... Dat is ook niet duidelijk, Pim...

PIM : Wat zeg je? Pim?... Je vergist je: Eduardo, heet ik. *(Met een voet op de bank en armen in de lucht.)* Eduardo Estevez! De hartenbreker, de dichter, de edelman, de...

LIES : *(Teleurgestelde blik, staat van de bank op)* Jajaja, 't is al goed. Ik zei Pim maar ik bedoelde Eduardo.

PIM : Trouwens, de hele zin klopte niet. Wacht... *(Gaat naar een stapel papieren op de salontafel, zoekt in de tekst waar ze gebleven waren.)* ... Hier! Jij moet zeggen: ‘Laat ons er over ophouden, Eduardo.’ En dan kijk je me somber aan. *(legt papieren weg)*

LIES : Juist, laat ons er mee ophouden. *(Gaat naar de stoel waar een schort aanhangt. Doet de schort om.)*

PIM : Laat ons ‘er over’ ophouden, Lies. ‘Er over.’ Je zie: ‘er mee’. *(bladert weer in zijn papieren)* Kijk, hier staat het: “Laat ons er over ophouden, Eduardo.”... *(weer tot Lies)* Je deed me al twijfelen.

LIES : Dat wéét ik wel. Maar ik bedoél het ook zo: laat ons ‘er mee’ ophouden. We...

PIM : *(hoort haar niet)* Zal ik het veranderen in de tekst? *(Neemt zijn papieren, zoekt weer... vindt de tekst.)* Ah, hier! *(Schraapt en schrijft in de tekst, leest zeer snel de zinnen na elkaar om te zien hoe de tekstverandering in de mond ligt – aframmelend – legt wel op sommige woorden de nadruk.)* “Ik heb altijd van je

gehouden, 'Marie'. Doe nu niet alsof dat niet duidelijk voor je was. Laat ons 'er mee' ophouden, 'Eduardo'.

(Lies staat hem hoofdschuddend aan te kijken.)

Beter zo?

LIES : Ik bedoelde dat we er maar beter mee ophouden 'toneeltje' *(spreekt het woord uit alsof het maar iets onnozel is)* te spelen. Ik moet de hele gang nog dweilen, de mat stofzuigen en de vuilzakken buiten zetten. En om klokslag 12 uur bol ik het hier af.

PIM : O... Ja, natuurlijk... Sorry, ik hield je weer op, doe maar. Ik heb ook nog een hoop te doen. *(Gaat naar de andere stoel waar zijn stofjas op ligt en doet die aan.)* Ik moet nog iets aan de verwarmingsketel doen. Er hapert iets... ik weet niet wat... maar er hapert iets.

LIES : *(lacht)* Er hapert alleen maar iets aan de verwarmingsketel?

PIM : Euh, ja. Alleen aan de verwarmingsetel. De waakvlam weigert... Hé wacht... *(heeft door dat ze bedoelt dat er iets aan hém hapert)* Je denkt dat er iets aan mij hapert, hé. *(Loopt haar achterna.)*

(Terwijl ze achter elkaar aanzitten, verschuiven ze stoelen, de bank...)

Wacht als ik je te pakken krijg!... Kom hier!... Je zal er niet goed van zijn... Blijf staan, als je durft!

LIES : *(treiterig)* Je weet toch wat je moet doen om me tot stilstand te krijgen?!

PIM : *(Terwijl hij verder achter haar aan blijft zitten.)* Wat? Wat moet ik doen?

LIES : *(lacht)* Denk eens aan 'ons Marie!'

PIM : Ach, ja! *(luid)* HO!

(Lies blijft onmiddellijk staan. Terwijl Pim dichterbij komt, gaat ze in een 'verdedigende' houding staan.)

LIES : Let maar op, mannetje! Je weet toch hoeveel kracht boerenpaarden hebben?

PIM : Oh, hemel! Dat is ook waar... Oké dan, ik ben mijn leven nog niet moe. Maar als straf moet je toch iets voor me doen.

LIES : Oh ja? Wat dan wel?

PIM : Nog één keer dat ene stukje van daarnet. Please??

LIES : (*gespeeld aarzelend*) ...Oké, goed dan.

(Lies gaat terug op de bank zitten en Pim op zijn knieën voor de bank. Pim opent zijn mond om te beginnen maar er komt niks uit.)

Komaan, Pim!

PIM : Aah! Verrek! Ik ben mijn tekst kwijt. Hoe kan dat nu?

LIES : Jij moet zeggen: Ik heb altijd van je gehouden, (*wacht*) ... 'Lies'.

PIM : Juist! (*slaat zich op het hoofd*) Hoe kan ik dat nou vergeten... Oké... Ik heb altijd van je gehouden... (*Aarzelt. Lies zit hem hoopvol aan te kijken.*) Lies?... Marie, zal je bedoelen!

LIES : (*teleurgesteld toontje*) Juist, Marie... Hoe kon ik het vergeten. (*gaat somber af, voor ze helemaal weg is*) Ik zei Lies, maar ik bedoelde Marie. (*Ze kijkt Pim nog even aan en gaat dan af.*)

(Licht dooft.)

Scène 2

(Er staat een spiegel tegen de achterwand. Acteurs en actrices verdringen elkaar voor de spiegel. Anderen lopen heen en weer, gedeeltelijk gekostumeerd (hoed, bril, neus,...) Ze kwetteren over hun kleding.)

GERDA : Allé, nu moet je eens zien. (*tast aan de opvallende, ronduit belachelijke pruik op haar hoofd.*) Ik ben precies een geëxplodeerde suikerspin!

HOLGA : Ja, zou je geloven dat je er zonder die pruik nog ietsjes beter uitziet, Gerda?

GERDA : Ah, merci, Holga.

HOLGA : Wat moet ik dan zeggen? (*Bekijkt de zeer opvallende bril op haar neus nauwkeurig in de spiegel.*) Dat is me nog eens een bril! Nu nog een stuur en pedaaltjes en ik kan er de muur van Geraardsbergen mee op.

GERDA : Holga, je overdrijft. In zo een koers rijden ze met nogal wat lichter fietsjes dan dat model dat jij op je neus hebt!

WILFRIED : (*Loopt hen voorbij maar houdt halt bij Holga*) Maar wel proper glazen, hé Holga.

HOLGA : Goed bezig, Wilfried. Er zitten er geen in!

GERDA : (*tot Wilfried*) Heb jij zo niks belachelijks om op te zetten of aan te doen?

HOLGA : Neenee, voor onze Wilfried hebben ze deze keer geen speciale kosten moeten maken.

WILFRIED : Fout! Ik moet deze snor opplakken. Je moet eens zien wat een exemplaar! (*Kleeft de imposante snor onder zijn neus*) Allé, beziet dat nu toch eens.

HOLGA : Awel, Wilfried, als ge u een beetje stijf houdt, houden wij u ondersteboven. Dan kunnen we de straat met u vegen.

WILFRIED : Maar dames, dit is nu toch echt overdreven, hé. Ik lijk wel een walrus. Ik begrijp niet waar die fameuze regisseur met zijn gedachten zit.

GERDA : Wat zeg je? Regisseur? Geloof je dat nu echt?

HOLGA : Wat?

GERDA : Dat al deze belachelijke attributen het idee zijn van de regisseur?

WILFRIED : Maar nee, ik weet goed genoeg wiens hersenspinsels dit allemaal zijn. (*Loopt zeer bekakt over en weer. Bootst de beweging na van iemand die een sjaal of boa over haar schouder gooit en terwijl aan een sigaret trekt. Zo een sigaret met een 'verlengstuk' aan.*)

HOLGA : Ach ja, natuurlijk. Ons Mies van der Muis! Wie anders?

WILFRIED : (*Gaat, nog steeds nabootsend, op de bank zitten. Slaat met veel zwier zijn benen over elkaar. Trekt nog eens aan de sigaret, blaast de rook overdreven uit en houdt dan – terwijl hij praat – de sigaret in de lucht. Hij praat met een Engelse tongval omdat Mies van der Muis ook zo praat!*) Allé, nu vraagt die taxichauffeur aan mij of hij mij niet kent van de television. Ik zeg: Allé, van de television? En ik lach zo eens beschaamd. Ah, maar wacht eens, zegt die taxichauffeur. U lijkt sprekend op Brigitte Bardot.

(De actrices moeten er hartelijk om lachen.)

GERDA : Wat is het toch een bekakte madam, hé.

HOLGA : Ja, maar de bekakte madam heeft het hier toch allemaal voor het zeggen. We repeteren op de dagen die voor haar het beste uitkomen...

WILFRIED : We spelen het stuk dat zij heeft uitgekozen...

GERDA : We spelen alleen op de dagen dat zij niet op verlengd weekend is naar de chalet, vanachter in de tuin van haar chique villa. Zeg, stel u dat toch eens voor? Madame gaat op verlof in haar eigen hof omdat ze dan met een verrekijker haar huis in het ook kan houden!

WILFRIED : *(Weer Mies van der Muis imiterend)* Zeg, maar weet jij hoe onmenselijk groot ons domein wel is? In 1984 heeft een Amerikaanse Boeiing er een noodlanding op gemaakt.

HOLGA : En als ze dan weer eens op verlof is op haar 'domein', dan valt ze ons elke keer nog lastig met de foto's die ze daar genomen heeft. Alsof ze in Timboektoe heeft gezeten! Maar het enige wat we te zien krijgen is de zoveelste nieuwe tuinkabouter.

GERDA : Hoe heette die laatste nu weer?

WILFRIED : Willy.

GERDA : Willy? Was het Willy?

HOLGA : Ja, dat is juist. Willy, naar William Shakespeare.

GERDA : Ja, dat is nog zoiets. Wie noemt er nu zijn tuinkabouters naar theatergrootheden?

HOLGA : Zij! Ze heeft ze allemaal in haren hof staan: *(telt op haar vingers)* Dickens, Goldoni, Feydeau, Giacomelli, Dario Fo...

WILFRIED : *(telt verder op zijn vingers)* Jo Leemans, Ruud De Ridder, Romain Deconinck.

GERDA : Belachelijk! Ik durf wedden dat er daar een tuinkabouter bijstaat die ze naar zichzelf heeft genoemd!

HOLGA : En wat zij zich allemaal niet durft permitteren! Terwijl dat zij op verlof is, vanachter in haar hof, bij haar kabouters, vraagt ze aan de burens of die haar brievenbus niet kunnen leegmaken terwijl ze weg is.

WILFRIED : Zwijg stil! Aan mij had ze de laatste keer gevraagd of ik haar gras eens niet kon maaien.

HOLGA : Wat? Je hebt dat toch niet gedaan zeker?

WILFRIED : Zeg Holga, voor wie zie jij mij eigenlijk? Ik ben niet gek, hoor.

HOLGA : Jamaar, je weet maar nooit...

WILFRIED : Daarbij, ik moest haar katten al komen eten geven. Mijn broer heeft haar gras dan maar afgereden. (*spottend*) Den onnozelaar!

(*De dames schudden het hoofd*)

GERDA : Waar hangt ze trouwens weeral uit, ons Mies? Het is al bijna halfnegen.

HOLGA : Misschien is ze haar nagels nog aan het kammen of haar haar aan het vijlen.

WILFRIED : Ach, belangrijk volk mag te laat komen, hé.

HOLGA : Zwijgt, daar komt ze!

(*Mies van der Muis komt de scène op. Ze loopt zoals Wilfried het nadeed, met veel streken, een boa rond de nek, een lange sigaret tussen twee vingers in de lucht. Ze gaat iedereen voorbij, groet niet.*)

WILFRIED : Op een goeie dag zal ik haar toch eens een prachtige boa cadeau doen!

HOLGA & GERDA : (*tegelijk*) Wat??!

WILFRIED : (*Gebaart achter haar rug alsof hij haar wurgt.*) Een boa constrictor!

MIES : (*Spreekt met een Amerikaans accent!! Af en toe zit er een Engels woord tussen of een Engelse tongval. Wat Mies zegt, 'lijpt' Wilfried achter haar rug mee.*)

Goh, nu vraag de juwelier aan mij of hij mij niet kent van de television. Ik zeg: Allé, van de television? En ik lach zo eens beschaamd. Ah, maar wacht eens zegt die juwelier nu: u lijkt sprekend op Brigitte Bardot!

WILFRIED : Ja, ik heb Brigitte Bardot laatst nog op de teevee gezien. Die begint de laatste tijd meer en meer op één van haar zeehonden te lijken.

MIES : Is de regisseur hier nog niet? Is hij weer te laat, ja?

GERDA : Hij heeft gezegd dat hij wat later zou zijn.

HOLGA : (*jaloerse toon*) Ah, jij weet dat zo goed? Belt Stief Spelheuvel naar u als hij wat later zal zijn? Hé? Hé? Of staat hij bij u thuis nog onder de douche misschien?

GERDA : Maar allé, Holga! Wat durf jij nu te insinueren?

HOLGA : Jij denkt dat mijn ogen op mijn rug hangen, zeker? Wie staat er hier altijd naar hem te kijken tot zijn kousen er van afzakken?

GERDA : Als een regisseur iets uitlegt kan ik toch moeilijk naast hem kijken? Wat is dat nu?

WILFRIED : Ja, Gerda heeft gelijk. Ik kijk toch ook naar hem als hij iets uitlegt?

GERDA : Voilà! Merci, Wilfried.

HOLGA : Inderdaad. Maar als jij naar hem kijkt zie ik geen kwijl aan uw mondhoeken hangen zoals bij haar.

GERDA : Oh, hoe durf je dat zeggen! Dat zijn grote leugens!

HOLGA : 't Zal niet waar zijn zeker? Als het aan u is, en hij staat in uw buurt, krijg je geen woord gezegd.

MIES : (*zeer uit de hoogte*) Och, dat is toch niet erg. Ze heeft toch bijna geen tekst in dit stuk.

GERDA : (*kwaad tot Mies*) En aan wie heb ik dat te danken, denk je?

MIES : Alleen aan jezelf, Gerdake. Hoe kunnen we jou nu veel tekst geven als je zelfs je naam nog niet kunt onthouden. Bon... Allé, waar zit uwe regisseur?

(*Gerda vouwt kwaad haar armen en zwijgt.*)

HOLGA : Zie je wel, ze hoort het woord 'regisseur' en ze krijgt al geen woord meer gezegd.

GERDA : Ach, ontploft!... (*tot Mies*) Hij zat vast in het verkeer, geloof ik.

MIES : Awel, I don't believe it! Vast in het verkeer... het probleem met die sukkel is dat hij van veel te ver moet komen. Dat heb ik genoeg tegen Eugène gezegd. Eugène, zeg ik, die man moet van veel te ver komen. Kies iemand anders! Maar mij niet willen geloven, hé. Ja, maar het is zo een bekwame kerel, zegt

Eugène dan. Je hebt in de schouwburg van Antwerpen toch gezien wat voor een prachtig stuk hij heeft gemaakt van zo een onnozel, plat niemendalletje als... allé, dingetjes... Hamlet. Ik zeg: Allé Eugène wat durf jij nu allemaal zeggen! Ben jij niet beschaamd! Hamlet!!! De sukkel had er helemaal geen prachtig stuk van gemaakt. Een flutregisseur is het, en daarmee pasta! En hij moet van veel te ver komen. Hij kan doodeenvoudig nooit op tijd zijn. En ik zeg het nog eens: we beginnen om acht uur. Niet om halfnegen!... *(gaat naar een stoel)* En nu moet ik even gaan zitten. Als ik mij opwind gaat mijn hart veel te rap slaan en dan krijg ik het benauwd in mijn borst waardoor mijn oorlellen beginnen te zwellen. *(Gaat zitten. Op het salontafeltje staat een plateau met enkele borrelglazen en een fles sterke drank. Ze schroeft de dop los en giet een glas in dat ze in één teug uitdrinkt.)* Ja, 't is vreemd maar mijn borst en mijn oorlellen die staan op de een of andere manier in verbinding met elkaar. Zeer vreemd. *(Dept haar voorhoofd met een uiteinde van haar boa.)* Schijnt een typisch verschijnsel te zijn bij overgetalenteerde mensen.

WILFRIED : *(is verbaasd over haar uitleg)* Iemand zou toch eens een bandopnemertje moeten aanzetten als zij aan het woord is.

MIES : Op uw woorden letten, hé.

HOLGA : Zeg Mies, als wij dan echt zo stipt om acht uur moeten starten met de repetities, hoe komt het dan dat je hier zelf maar om halfnegen arriveert?

MIES : Excuseer, grote klep! Ik ben dus wel de hoofdrolspeelster in dit stuk! Dat vraagt heel wat mentale voorbereiding; Daar heb ik tijd voor nodig! Daarbij, alle groten der aarde komen altijd overal te laat.

GERDA : Mentaal voorbereiden? Leg eens uit.

MIES : Om mij in te leven in mijn glansrol doe ik aan yoga. Eén van mijn favoriete houdingen is de pelikaanhouding. Ik doe dat dan wel helemaal in mijnen blote. Dat is om één te worden met mijn geest en lichaam, begrijp je. Wacht, ik zal dat eens voor doen.

WILFRIED : *(Houdt verschrikt zijn handen voor zijn ogen.)* Nee, alstublieft niet doen, hou zoveel mogelijk aan!

MIES : *(Neemt de houding aan en begint, met gesloten ogen vreemd te neuriën.)*
ZZZZZZZZoeoeoeoeoeoemmmmmmm! ZZZZZZZZZoeoeoeoeoeoemmmmmmmmm!

Zzzzzzzzzzoeeoeoeoeoeoemmmmmmm! Zzzzzzzzoeeoeoeoeoeoemmmmmmm!
(of zoiets)

(Iedereen staat haar vragend aan te kijken. Mies open haar ogen.)

Voilà!

HOLGA : En voor de rest gaat het met u, Mies?

MIES : Ja, lach maar. Ik voel er mij alleszins opperbest mee. Ik ben, sinds ik yoga doe, nog nooit zo relaxed geweest. *(ineens hysterisch, schreeuwend)* Zeg, sta mij zo eens niet aan te kijken!!! *(onmiddellijk weer relaxed)* Ik bedoel maar, ik heb mezelf volledig onder controle. Dat is ook nodig als je zo een belangrijke karakterrol hebt als ik, hé. Maar ja, dat kunnen jullie je natuurlijk niet inbeelden, nietwaar. Ja, het is soms lastig een gevierde actrice te zijn.

GERDA : *(tegen Holga)* Straks zal deze ‘gespierde’ actrice die ‘gevierde’ actrice eens een mep op haar smikkel geven!

MIES : Hela, hela! Je zou ook beter aan yoga doen, om jezelf wat beter te beheersen. Wacht, ik zal nog eens een houding voordoen. *(gaat plat op haar buik liggen, rustend op haar kin, hoofd vooruit.)* Dit is de krokodilhouding. *(Begint terug te zoemen. De anderen schudden hun hoofd en tikken tegen hun slaap.)*

(Stef Spelheugel, de regisseur, komt met Valerie, zijn assistente, op de scène. Hij merkt Mies op, die op haar buik ligt.)

STEF : *(tegen Valerie)* Zeg dat het niet waar is. Ze is doodgevallen!

VALERIE : *(met gevouwen handen naar de lucht)* God bestaat!

STEF : Ah, nee. Wacht, er komt nog wat geluid uit.

VALERIE : Met wat geluk zijn het haar laatste woorden.

HOLGA : *(stil tegen Stef)* Ssshht, ze doet aan yoga. *(tikt Gerda aan)* Is 't niet waar Gerda? *(Maar Gerda staat Stef met grote, verliefde ogen aan te staren. Holga tot Stef.)* 't Is weer van dat.

STEF : Wat?

HOLGA : Ze staat weer naar u te gapen als een Japanner naar de Eiffeltoren.

WILFRIED : *(Heeft de hele tijd naar de zoemende Mies staan kijken. Tot Stef.)* En dat doet ze normaal gezien helemaal in haren blote, hé!

STEF : Wat? Gerda? In haren blote mij aanstaren?

WILFRIED : Neenee, hier. *(wijst naar Mies)* Mies, de steractries!

MIES : *(gaat staan)* Voilà, mijn sessie zit er weer op voor vandaag. *(Merkt Stef en Valerie op.)* Ah, ziet hier eens. De twee toeristen zijn ook aangekomen. Kunnen we nu eindelijk beginnen?

VALERIE : Ons niet afjagen, hé. We hebben in een monsterfile gestaan.

MIES : *(kijkt naar het gezicht van Valerie)* Heb je dan geen tijd gehad om uw haar eens deftig te kammen en uw lippen eens te kleuren? Je hebt toch wel een spiegeltje in dat sardieneblik? Ik dacht dat een regieassistente wel wat meer klasse had. *(tot de groep)* Ik ben ook eens regieassistente geweest. Wisten jullie dat?

Iedereen : JA DAT WISTEN WE!!!

WILFRIED : We herinneren ons nog alsof het de dag van gisteren was dat we twee weken voor de voorstelling plots zonder regisseur zaten.

MIES : Kan ik er aan doen dat die man niet gemotiveerd genoeg was?

HOLGE & GERDA : *(samen)* De stakker is van pure ellende van ons plat dak gesprongen!

MIES : Toe, ik zag er als regieassistente alleszins nogal wat anders uit dan deze trezebees hier.

VALERIE : *(eventueel tot publiek)* Moet ik nu geaffronteerd zijn, of wat?

STEF : Zal ik koffie en koekjes halen of gaan we eindelijk starten?

GERDA : We gaan starten!

VALERIE : We gaan eerst de kostumering eens bespreken.

(Iedereen begint protesterend, onverstaanbaar door elkaar heen te praten. Stef en Valerie kijken het een poosje aan tot Stef zijn keelgat openzet.)

STEF : STILTE, NU!!!

(Iedereen houdt tegelijk op. Alleen Gerda zegt nog:)

GERDA : ... een geëxplodeerde suikerspin!

STEF : Ik neem aan dat er opmerkingen zijn over de kostumering?

HOLGA : Hebt u al eens goed gezien wat voor een kollos ik op mijn neus heb?

STEF : *(kijkt naar haar neus en zegt droogjes)* Och, dat is niet zo erg. Mijn moeder had zo'n boebel met wat haar op, op haar neus. Ze branden dat weg, wist je dat?

HOLGA : Nee! Ik heb het over die bril! Een wc-bril is nog galanter!

MIES : Kan daar niet voor gezorgd worden, regisseur?

VALERIE : Laat de grapjes maar, Mies. Ik denk dat ze het meent.

MIES : Ik had het tegen de regisseur, hé, kwezelken. Niet tegen u.

GERDA : En mijn pruik dan? Ik lijk wel zo een wachter aan het Buckingham Palace in Londen!

WILFRIED : En mijn snor! Nu moet u eens goed kijken naar mijn snor. Dat is geen snor! Dat is één van de borstels van een car-wash. En niet voor gewone personenwagens, hé. Voor camions!

GERDA : Stef, vertel ons eens... waarom moeten wij er zo belachelijk uitzien?

STEF : Euh... omdat, euh... *(duwt nerveus Valerie naar voor)* Allé, Valerie... zeg jij het, vooruit!

VALERIE : Helaba, ik ben hier maar de assistente, hé!

HOLGA : *(Bekijkt zichzelf nog een keer in de spiegel)* Allé, je moet zien hoe potsierlijk! Zeg, spelen wij nu toch een komedie of wat?

STEF : Neenee, in tegendeel zou ik zo zeggen.

MIES : We spelen mijn levensverhaal! Dat is...

WILFRIED : Een regelrecht drama!

VALERIE : Een onvervalste thriller, ja!

MIES : *(tot Stef)* Wat zegt die simpele duif daar?

STEF : *(Doet een poging de gemoederen te bedaren.)* Mensen, mensen... we spelen inderdaad het stuk dat Mies gekozen heeft omdat het haar jubileumviering is. Dat is de gewoonte zo...

GERDA : Niet waar! Wij spelen niet alleen een stuk dat zij heeft mogen kiezen. We spelen een stuk dat zij heeft laten schrijven over haar leven. Dat is NIET de gewoonte.

MIES : Och, jaloerse prei, we spelen een stuk over mijn leven omdat er geen enkel ander verhaal zo boeiend kan zijn. En ik wil voor mijn jubileum een boeiend stuk. Anders begin ik er niet aan.

HOLGA : Boeiend, boeiend. Wat is er zo boeiend aan...

MIES : Aan mijn leven? Niemand kan terublikken op zo 'n rijk gevuld bestaan als ik. Voilà!

HOLGA : Och God...

MIES : Heb je commentaar? Wie van ons hier stond er al op zijn twaalfde op de scène van de stadsschouwburg in Antwerpen? Ikke!

HOLGA : Alstublieft Mies! Omdat het daar opendeurdag was! Toen ik tien was ben ik met ons ma en onze pa naar Het Louvre in Parijs geweest. Ik heb daar ook naar De Mona Lisa staan kijken. Maar dat wil niet zeggen dat ik ze ook geschilderd heb, hé.

MIES : Och, jaloerse...

STEF : Allé, dames en heren, laat ons overeen komen. Wat jullie er ook van vinden: we spelen nu het stuk over Mies' leven. Binnen twee weken starten de voorstellingen. We kunnen er niets meer aan veranderen.

MIES : Voilà.

HOLGA : Aan haar leven? Ik kan er hier wel meteen een einde aan maken, als ze wil!

VALERIE : Holga, laat maar... Doe dat na de laatste voorstelling.

HOLGA : Geef maar toe dat al die potsierlijk attributen aan ons lijf, hààr idee zijn!

STEF : Euh... 't is te zeggen...

HOLGA, GERDA & WILFRIED : (*samen*) Natuurlijk!!!

GERDA : Maar je moet haar daar eens zien staan in haar chique jurk en haar mooiste schoenen en gepolijste gezicht.

WILFRIED : Als ze lacht, breekt ze!

MIES : (*Helemaal in de wolken, ineens op een toon alsof ze de beste vriendinnen zijn.*)
Zeg Gerda, dat zijn dan nog niet eens mijn allerduurste schoenen. Ik heb thuis nog zo van die goedgekleurde muiltjes waar in mijn poezelige teentjes een ietsiepietse komen piepen. Dan zet ik elke nagel in een ander kleurtje. Mooi zulle. En daar heb ik dan een kleedje bij dat...

STEF : Zeg, gaan we nog beginnen of moet ik de Barbiepoppen ook nog gaan halen?